

اخبار دانشکده

«قطعنامه سمپوزیوم سل»

مستعد ضرورت اجتناب ناپذیر دارد. در این زمینه تجهیز واحدهای موردنیاز برای انجام این برنامه‌ها و بهره‌گیری از کلیه امکانات فنی و پرسنلی موجود در کشور لازم است.

۷- لازم است توزیع جفرافیایی مراکز مبارزه با سل کشور در انطباق بانیاز جامعه ببود یابد و از کلیه مراکز بهداشتی و درمانی در شهر و روستا و پرشکان آزاد برای خدمات مبارزه با سل استفاده بعمل آید. بموازات این اقدامات بجاست که امکانات تشخیص بیماری سل هرچه بیشتر افزایش یابد بنوعی که همپای گسترش فعالیتهای بیماریابی جذب بیماران و تشخیص درمان صحیح آنان میسر باشد.

۸- باید از همه امکانات موجود اعم از وسائل ارتباط جمعی، آموزش در مدارس و تجهیز واحدهای سیار جهت آموزش جامعه و آگاه ساختن عموم مردم از بیماری سل و راههای پیشگیری از ابتلاء با آن استفاده شود.

۹- سمپوزیوم فعالیت‌های گستردۀ وزارت بهداشت در توسعه واکسیناسیون ب، ث، ژ، را که در اجرای فرمان همایونی - دایر بر تعهیم بهداشت رایگان - انجام گرفته است مورد تائید قرار داده و ادامه جدی آنرا توصیه مینماید.

۱۰- در دنباله تصمیمات سمپوزیوم قبلی، شرکت‌کنندگان در این سمپوزیوم تاکید نمودند که بسترسی کردن و درمان مبتلایان به سل در بخش‌های مختلف بیمارستان‌های آموزشی و درمانی کشور مطلاقاً اشکالی ندارد و باید این رویه تعمیم و گسترش یابد.

۱۱- چون تشکیل این گونه سمپوزیوم‌ها میتواند بعنوان یک آموزش حین خدمت برای پزشکانی که با پیشگیری، درمان و مبارزه با سل سروکار دارند مفید باشند پیشنهاد میشود که در نشستهای بعدی این سمپوزیوم‌ها، سازمانهای مسئول درمان و پیشگیری سل به پزشکان خود برای حضور و شرکت فعالانه در این جلسات، ماموریت دهند.

بنا بر دعوت دانشگاه اصفهان - سمپوزیوم بعدی سل در سال ۱۳۵۵ در دانشکده پزشکی اصفهان تشکیل خواهد شد.

سمپوزیوم سل دانشگاه ملی ایران در روزهای ۶ و ۷ و ۸ اردیبهشت ماه ۱۳۵۴ با همکاری کلیه سازمانهای بهداشتی و درمانی و دانشگاه‌های کشور تشکیل گردید بر مبنای مباحثات انجام یافته در جلسات سه روزه این سمپوزیوم نکات زیر بعنوان قطعنامه تنظیم و اجرای آنها بسازمانهای مسئول توصیه میگردد:

۱- بمنظور تداوم بخشیدن به نتایج حاصل از این‌گونه سمپوزیوم‌ها، پیشنهاد میشود که یک کمیته فنی دائم برای ایجاد هماهنگی در مسائل مربوط به سل با شرکت نمایندگان کلیه سازمانهای مربوط بنیان یابد و با تشکیل جلسات منظم، امکان هماهنگی در این فعالیت‌ها را فراهم نماید.

۲- لازم است آموزش بیماری سل در دانشکده‌های پزشکی از جهات کمی و کیفی توسعه یابد. در این زمینه افزودن به ساعتهاي آموزش نظری و توجه بیشتر به آموزش بالینی ضروری است.

۳- برای بالا بردن میزان آگاهی پزشکان و کارکنان حرف پزشکی لازم است دوره‌های بازآموزی فشرده سل بر مبنای برنامه‌ای منظم وبصورت ادواری تشکیل گردد و پزشکان و کارکنان حرف پزشکی برای شرکت در این دوره‌ها تشویق شوند.

۴- رشد فراینده صنعتی کشور و افزایش کارخانجات و کارگاه‌های تولیدی که لاجرم بیماریهای ریوی شغلی را فزونی می‌بخشد از یکطرف و توسعه برنامه‌های مبارزه با سل از طرف دیگر، لزوماً ایجاب میکند که به تربیت کادرهای متخصص بیماریهای ریوی و سل توجه بیشتر مبذول گردد. باین منظور لازم است از کلیه امکانات آموزشی داخل و خارج کشور استفاده شود.

۵- مبارزه با سل، به دلیل روش بودن هدف و در اختیار داشتن روش‌های شناخته شده پیشگیری و درمان، می‌باشد از اولویت خاص برخوردار گردد. در شرایط حاضر به علت پیشرفت‌های اقتصادی و اجتماعی کشور بجاست که برنامه‌های مبارزه با سل بطور همه‌جانبه مورد ارزیابی مجدد قرار گیرد.

۶- بمنظور توفیق درامر مبارزه با سل، توسعه برنامه‌های بیماریابی بخصوص در گروههای